

1

การนำพาของสายลม

ห้องทำงานขนาดใหญ่กำลังปั่นป่วนไปด้วยเอกสารมากมาย แต่คนเป็น
เจ้าของห้องกลับไม่ได้สนใจกับความยุ่งเหยิงที่เกิดขึ้น เสียงพลิกกระดาษและตัว
อักษรบนตราที่เคลื่อนไหวตลอดเวลาทำให้คนที่เดินเข้ามาใหม่มองเจ้าของห้องอย่าง
อ่อนใจ

“ถึงมหรธรมโหมงานอีกแล้วหรือไ้...เจ้านาย” คนที่ถูกเรียกขานว่าเจ้านาย
เงยหน้าขึ้น ดวงตาสีนิลสลับกับดวงตาสีเขียวกระจ่างใสแล้วพูดขึ้นว่า

“กลับมาแล้วหรือไมล์ คราวนี้นายไปนานไปหน่อยนะ” ไมล์เอล เดอ คุณหนึ่ง
หัวเราะขึ้นมาเบา ๆ ตามประสาคนอารมณ์ดีก่อนจะเดินเข้ามานั่งตรงข้ามกับคน
เป็นทั้งคู่หูและเจ้าชีวิต

“ก็มีเรื่องนิดหน่อย โทษที เลยปล่อยให้นายยุ่งอยู่คนเดียว แล้วไง อาทิตย
นี้รายงานท่วมหัวอีกแล้วละสิ แย้งเลยน้ำ นี่ก็ใกล้จะถึงเทศกาลโรเซราแล้วแท้ ๆ”
เสียงยียวนยังดำเนินต่อไปโดยที่คนถูกแซวไม่คิดจะหันมาต่อปากต่อคำด้วย ไมล์
มองลิโอหรือที่มีใครบางคนที่อยู่ห่างออกไปเรียกอย่างสนิทปากแม้ความสัมพันธ์จะ
เปลี่ยนไปที่ละน้อยนั้นว่า ‘นายแมว’ อย่างช้า ๆ เพื่อนของเขา...ตกหลุมรักผู้หญิงที่
เป็นสมบัติล้ำค่าของเขาน้ำ ตอนนีเธอคนนั้นก็ยิ่งล้ำค่ายิ่งกว่าเดิม ไมล์สอดสาย
สายตาไปทั่วทั้งโ้ต๊ะทำงานก่อนจะถือวิสาสะหยิบสมุดปกหนังกรีนซี (หนังชั้นดีจาก
ดินอร์ดำ มักนำมาทำเป็นปกสมุด ราคาแพงแต่ทนทาน) ออกมาดู เปิดไปไม่กี่หน้า
ก็พบสาเหตุที่เจ้าของห้องต้องมานั่งทำงานเป็นบ้าเป็นหลังอย่างนี้

ส่งข่าว

เมื่อวานเฟมิลปฏิบัติงานพลาดไป บาดเจ็บเล็กน้อย แต่เขากำลังเศร้าเพราะทำให้เพื่อนบาดเจ็บ

เซอร์รัส

ปรภาการวินด์เซอร์นี่

“จะไปวันไหน” ไมล์เอ่ยถามขณะที่ลิโอกำลังรวบรวมเอกสารทั้งหมดบนโต๊ะให้เข้าที่

“คืนนี้ ช่วยเก็บเอกสารบนพื้นหน่อย” ไมล์พลิกฝ่ามือเล็กน้อยเอกสารน้อยใหญ่ก็ขยับปลิวขึ้นมาบนโต๊ะพร้อมกับเรียงตัวเองโดยอัตโนมัติ

“ไปด้วยสิ อยากไปหาท่านซัลเฟล็กหน่อย นายเองพักผ่อนน้อยก็ตื่นะ ไปทั้งหน้าตาอดหลับอดนอนอย่างนี้เดี๋ยวเฟมิลก็ว่าอีกหรอก” ลิโอพยักหน้าเหมือนจะรับคำ แต่ไมล์รู้ว่าลิโอพยักหน้าไปอย่างนั้นเอง ก็ครั้งแล้วละที่เพื่อนของเขาต้องบริหารจัดการงานทั้งหลายเพื่อตรงดิ่งไปหาเธอคนนั้น

สองปีแล้วหลังจากเหตุการณ์ของท่านซีเลส ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่พัฒนามากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเฟมิลเป็นคนเก่ง ผลงานแต่ละชิ้นของว่าที่จอมเวทรัตติกาล สาขาอัญมณีชั้นพิเศษอย่างเฟมิล ย่อมไม่ธรรมดา การผิดพลาดสามารถเกิดขึ้นได้ทุกขณะจิต เจ้าตัวนะไม่เป็นไรหรอก แต่คนที่เดือดร้อนก็คือเพื่อนของเขานี้แหละ ที่คอยจะกังวลถึงเธอคนนั้นตลอดเวลา แต่ยังไม่ก็เถอะ ลิโอจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของเฟมิลก็จะเป็นตอนที่เธอคนนั้นอยู่ในสภาวะที่ไม่ปกติเท่านั้น เพราะเฟมิลก็จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับงานของลิโอที่มีความเสี่ยงไม่แพ้กันเช่นกัน

“ไปคืนนี้ก็ไม่ง้อลิโอ” ไมล์ถามขึ้นขณะที่ทั้งสองเดินออกจากห้องทำงานก่อนจะตรงไปตามทางเดินในปรภาการรัตติกาลสู่หอพักนักศึกษาชั้นเบมอมเกน

“คงประมาณสองทุ่ม ให้คุณลิเตรียมมารีไว้ให้แล้ว นายจะไปด้วยจริงหรือเพ็งจะกลับมา”

“โอ๊ย สบายมาก นายลืมนะหรือเปล่าว่าฉันกลับบ้านนะ ไม่ได้ไปทำงาน” พอพูดถึง ‘กลับบ้าน’ ลิโอก็หันไปมองใบหน้าของเพื่อนที่มักเบือนรอยยิ้มอย่างพิจารณา

“ไกลหรือยัง” ริมฝีปากที่แย้มละไมเล็กน้อย ฉีกยิ้มมากยิ่งขึ้นจนผิด

ลึงเกต

“อีกไม่นานหรอก” ลีโอพยักหน้าเบาๆ

“ขอให้นายโชคดี” ไมล์หัวเราะออกมาเพราะไม่บ่อยนักที่ลีโอจะพูดคำนี้
แน่นอน ไม่ใช่เพราะเป็นคนเย็นชา แต่สำหรับ ลีโอ ฟรานเซสก็... ไม่จำเป็นต้องมี
โชค!

“ดีอยู่แล้ว เอาละ แล้วเจอกันตอนสองทุ่มที่ด้านหน้าะเพื่อน ขอตัวไปอาบน้ำ
ล้างหน้าหน่อย”

“อ้อ แล้วเจอกัน”

มันเป็นวันที่เลวร้ายที่สุด เฟมิลคิดอย่างนั้น เธอทำงานมาที่ครั้งแล้วนะ
ลิปหรือยิปแล้ว ทำไมเธอยังไม่ระวังให้ดีนะ แยะจริง ๆ สองวันก่อนเฟมิลรับปฏิบัติ
งานที่พานิรากับเพื่อนสาวอีกสองคน... พินเทลและที่เปีย สองสาวจากรัฐแห่งสายลม
เป็นงานที่ต้องเจาะเข้าไปในหุบเขากินเซมาฮาล ในเมืองทางเหนือของวินด์โคลโล
เพื่อค้นหาอัญมณีแห่งสายลม หรือที่เรียกกันทางภาษาของพวกเธอว่า ‘วาลโดว์’

วาลโดว์ เป็นอัญมณีที่หายาก ลักษณะของมันจะมีโครงสร้างคล้ายเพชร
หกเหลี่ยม แต่มีสีฟ้าใส ที่ว่าหายาก เพราะว่าวาลโดว์จะเกิดขึ้นในหุบเขาเล็กของ
วินด์โคลโลเท่านั้น และรอบๆ หุบเขานั้นจะไม่มีสิ่งมีชีวิตใดแยกรายเข้าไป เนื่องจาก
มีพายุหิมะปกคลุมอยู่ตลอดปี สิ่งพิเศษอีกอย่างที่ทำให้คำว่า ‘ล้ำค่า’ คำน้อยเกิน ก็
คือ วาลโดว์คือแหล่งพลังงานอันใหญ่หลวงของวินด์โคลโล คือกุญแจความลับ
ของปรการวินด์เซอร์นี่ พ่อค้าชาวทั่วทั้งเซวิน่าต่างอยากได้มาครอบครองด้วยกัน
ทั้งนั้น ความต้องการอยากจะได้สูงมากจนถึงขนาดที่มีคนคิดจะเข้าไปเอามันมา
ให้ได้แม้ต้องแลกด้วยชีวิต หรือแม้แต่ต้องฝ่าฝืนกฎทุกกฎก็ตาม หน้าที่ของเธอ
กับเพื่อนก็คือ ทำยังไงก็ได้ให้วาลโดว์ปลอดภัย

งานดำเนินไปด้วยดี เพราะโดยธรรมชาติของวาลโดว์จะไม่ยอมให้ใครที่
ไม่ใช่เอนเซลเข้าใกล้อยู่แล้ว อีกทั้งท่านซัลเฟยังออกมาคุมงานนี้เองอีกด้วย เจ้า
พวกกลุ่มคนที่ใช้ความคิดนั้นไม่มีวันหาเจออยู่แล้ว แต่ว่าเรื่องก็เกิดขึ้นจนได้ เพราะ
ความประมาทของพวกเธอที่ลืมนึกไปว่า พวกเธอเองก็ไม่ใช่เอนเซลเช่นกัน การที่
เข้าไปใกล้รัศมีของพายุมนตรามากเกินไปจะเป็นผลเสีย แล้วพินเทลก็อยู่ใกล้เกิน
กว่าที่เฟมิลจะกางอาณาเขตป้องกันได้ เธอเลยใช้วาลาสิทธ์ออกไป ยังโชคดีนะที่

ท่านซัลเฟควมพายุมนตรานั้นไว้ได้ แต่ฟินเทลก็ต้องเข้าห้องบำบัดพักรักษาอาการนานเป็นอาทิตย์เลยทีเดียว

เรื่องนี้ทำให้ทั้งเมื่อวานและวันนี้ของเฟมิลดูห่อเหี่ยวไปหมด เธอรู้ว่ามันไม่เชิงเป็นความผิดของเธอ แต่ในฐานะหัวหน้าชุดปฏิบัติการ มันเป็นหน้าที่ของเธอที่จะต้องย้าเตือนให้ระมัดระวังมาก ๆ แต่เธอไม่ได้ทำเนื่องจากเห็นว่าทั้งสองคนก็มาจากวินด์โคลโล เรื่องแบบนี้น่าจะท่องจำจนขึ้นใจแล้ว แต่เธอคิดผิด เพราะแม้ฟินเทลและทีเพย่าจะเป็นคนของวินด์โคลโล แต่เพื่อนทั้งสองยังไม่เคยเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่ห้ามพลาดเป็นอันตรายเลยซักครั้ง

แม้ว่าทั้งสองจะอายุมากกว่าเธอ แต่ทั้งสองก็ยังไม่เคยมีประสบการณ์โดยตรงต่อการเสี่ยงชีวิตเหมือนอย่างเธอ เธอน่าจะพูดเตือนไว้ก่อน แต่เธอไม่ได้ทำ นั่นคือสิ่งที่เธอคิดมาตลอดว่า เธอพลาด และนั่นคือสิ่งที่ทำให้เธอรู้สึกแย่...เธอเป็นผู้ที่ไม่ได้เรื่อง!

เฟมิลพุบ่นาลงกับโต๊ะนั่งเล่นหน้าหอพัก ดิที่ตอนนี้นักเกือบทั้งหอ ถ้าไม่กลับบ้านก็ออกไปเที่ยว เพราะที่นั้งานเทศกาลโรเซ่ราจะเริ่มเร็วกว่าที่อื่น แต่วันนี้เธอไม่มีอารมณ์จะไปเดินเล่นหรอก

‘เฟมิล คุณยังไม่ได้ทานอะไรเลยมาตั้งแต่เมื่อวานเย็นแล้วนะครับ’ เสียงของอัคคาคุงของเธอเอ่ยขึ้นในความคิด นี่คื่สิ่งที่ผิดพลาดอีกอย่างหนึ่งของเธอ เพราะคุงของเธอตัวนี้เก่งจนเกินไป จนทำให้เธอเผลอมองความสามารถของเพื่อนของเธอไปเทียบเท่ากับคนที่มื่อายุหลายพันปี

‘ฉันยังไม่หิว’ เฟมิลตอบบ๊ต ๆ เธอไม่หิวจริง ๆ เพราะตลอดเมื่อเย็นวานเธอได้แต่นั่งเฝ้าฟินเทลตลอด เพิ่งจะกลับถึงหอพักเมื่อสักสองชั่วโมงที่แล้วนี้เอง เพื่อชำระล้างร่างกายเท่านั้น ตอนนั้เธอไม่มีอารมณ์จะทำอะไรจริง ๆ มันรู้สึกเหนื่อยไปหมด

‘ไม่หิวก็ต้องกินครับ หรือว่าอยากไปเดินเที่ยว’ เฟมิลส่ายหน้าเบา ๆ แล้วเงิบไปเหมือนจะบอกเป็นนัย ๆ กับเพื่อนสี่เพลิงว่าอยากอยู่คนเดียว อัคคาคึงจำต้องเงิบแล้วปล่อยให้หญิงสาวตกอยู่ในภวังค์ของตนเองต่อไป

การเคลื่อนตัวที่รวดเร็วของลีโอทำให้ไมล์ต้องหัวเราะ ไม่ได้ต่างไปจากการคิดคำนวณของไมล์เท่าไร เพราะเมื่อมารีลงจอดที่ลานจอด เพื่อนของเขาซึ่ง

ทำทำนี่สงบกก็แทบจะกระโจนออกไปโดยไม่บอกกล่าวสักคำ ไม่นานไมล์ก็ตามเพื่อนทันก่อนจะหยุดอยู่ห่าง ๆ เพื่อมองชายหนุ่มร่างสูงที่วันนี้สวมเสื้อแขนยาวพอดีตัวสีดำ เข้ากับกางเกงดำตามแบบฉบับของเขา

เขาเดินตรงไปยังหญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีดำที่ถูกตัดเป็นลอนบาง ๆ แซมด้วยสีแดงเพลิงยาวจนถึงเอว มือหนาวางลงบนศีรษะของเธออย่างแผ่วเบา ทำให้ร่างของหญิงสาวสะดุ้งอย่างตกใจ ดวงตาสีนิลของเธอเบิกกว้างก่อนพลิกตัวยืนขึ้น

อ้อมแขนเล็กของเธอแอ่อกพร้อม ๆ กับอ้อมแขนของเพื่อนเขาที่อ้ารับและสวมกอดร่างเล็กนั้นไว้อย่างนุ่มนวล ลีโอลูบเบา ๆ ที่ผมของเฟมิล ก้มศีรษะลงที่ข้างหูของหญิงสาว เป็นภาพที่ทำให้ไมล์อดยิ้มไม่ได้ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าตอนนั้นเฟมิลต้องการใครมากที่สุด และไม่ต้องบอกเขาก็คือว่าเพื่อนของเขาพูดอะไรกับเธอ เพื่อให้เธอคนนั้นกลับมาเป็นคนร่าเริงดังเดิม

ไมล์ยืนพิงต้นไม้มองทั้งคู่อยู่ไม่นาน ร่างบางในอ้อมกอดเพื่อนของเขาก็ดูเหมือนจะผ่อนคลายลง เห็นได้จากที่เพื่อนของเขาโอบอุ้มร่างบางไว้บนตัก ไข้ไหลเป็นหมอน แล้วใบหน้าครึ่งหนึ่งของลีโอก็แนบเข้ากับศีรษะที่มีผมนุ่ม ๆ ก่อนจะอุ้มร่างบางขึ้นมาอย่างเบามือ

“ทำอันอัคคาบอกว่า เธอไม่ได้นอนเลยทั้งคืน แถมยังไม่ได้กินอะไรด้วย” ลีโอพูดขึ้นเบา ๆ กับเขา เพราะกลัวคนในอ้อมแขนจะตื่นขึ้นมา

“อืม แล้วนี่จะไปไหนล่ะ” ไมล์พูดพร้อมกับเปิดประตูรถลากให้ลีโอ ก่อนจะก้าวตามเข้าไป มองเพื่อนนางเฟมิลลงกับเขาอย่างเบามือ จัดการหาผ้าห่มบาง ๆ มาคลุมตัวให้ ก่อนจะนั่งมองใบหน้าที่หลับสนิทย่างอ่อนโยน แล้วพูดขึ้นโดยไม่ได้ละสายตาไปจากใบหน้าขาวเลยว่

“วิ่งไปรอบเมืองก่อนแล้วกัน แต่อยู่ใกล้ ๆ งานเทศกาลเอาไว้ละ เพราะพอตื่นขึ้นมาคงจะหิวน่าดู” พูดพลางยกมือขึ้นเช็ดขอบตาที่เปียกชื้น คนที่นอนอยู่เหมือนจะรับรู้ถึงสัมผัสจากมือของเพื่อนเขา มือบางจึงยกมือขึ้นมากุมมือหนาเอาไว้ ก่อนจะเข้าสู่ท่วงนิทราอีกครั้ง

“เฟมิลคงจะเหนื่อยมาทั้งคืนเลยสินะ” ไมล์เอ่ยขึ้นเบา ๆ โดยไม่ต้องการคำตอบ เพราะดูเหมือนเพื่อนของเขาไม่มีอารมณ์จะตอบเขาหรอกมั้ง

ดวงตาสีเขียวใสมองลงไปยังเบื้องล่างอย่างเหม่อลอย ภาพเบื้องล่างคือ

ภาพของงานรื่นเริงที่เต็มไปด้วยสีสันของดอกไม้หลากหลายชนิด ผู้คนมากมายที่เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม นี่คือการงาม ความสนุก และความสุขที่ชาวเซวีเรียนทุกคนรอคอยมาตลอดทั้งปี งานที่อบอวลไปด้วยกลิ่นอายหวาน ๆ ของสิ่งที่เรียกว่า ‘ความรัก’

ไมล์มองทุกสิ่งที่กำลังดำเนินอยู่อย่างเจียบั่น ในขณะที่สมองของเขาที่กำลังหมุนตัวไปกับภาระหน้าที่ของเขาในปราชารชิลเทลล่า เรื่องของหน้าที่ของเขาต่อฟรานเซสกา และหน้าที่ของเขาต่อ...เดอ คูลนิง หลังจากนั้นเขาคงจะต้องเหนื่อยอีกมาก และที่แน่ ๆ เรื่องเหล่านั้นคงกำลังจะมาถึงในอีกไม่ช้า...

“สายลมจะพาเธอมา” นั่นคือคำตอบของท่านโรเซราที่ให้เขาไว้เมื่อสองวันก่อน โชคชะตาอะไรจะรอเขาอยู่ข้างหน้านะ ไมล์คิดพลางหันกลับมามองลิโอที่ตอนนี้กลายเป็นหมอนกิตติมศักดิ์ให้เพิ่มไปแล้ว

เพื่อนของเขาก็ไม่ได้นอนมาตลอดทั้งคืนเหมือนกัน แต่ลิโอมีความสามารถพิเศษในการรับรู้อารมณ์และอันตรายของคนสำคัญของเขาเสมอ เหมือน ๆ กับผู้นำตระกูลฟรานเซสกาทุกคน และนั่นคือสิ่งที่ทำให้คนของฟรานเซสกาสามารถวางของรักของตัวเองไว้ทางตัวมาก ๆ ได้ โดยไม่เป็นบ้าเพราะความเป็นห่วงไปเสียก่อน

หลายชั่วโมงต่อมา

แสงอาทิตย์ยามเย็นสาดส่องผ่านกระจกของรถลากเข้ากระทบเปลือกตาของหญิงสาว ทำให้เธอพลิกตัวหนีก่อนที่สติจะค่อย ๆ รับรู้ถึงสิ่งที่แปลกออกไป ดวงตาสีนิลจึงลืมขึ้นอย่างตกใจ แต่เมื่อได้สบกับดวงตาสีนิลที่คุ้นเคย ไหลที่กำลังจะยกขึ้นก็ค่อยผ่อนคลายลงตามเดิม

“นายแมวมมาได้ไง” เสียงถามเบา

“ก็มากับมารีไง” เสียงตอบเรียบ ๆ ยิ่งสร้างรอยยิ้มให้กับหญิงสาว

“หนึ่งงานมาหรือเปล่า” เสียงถามอย่างล้อเลียน ทำให้รอยยิ้มที่ไมล์ไม่ค่อยจะได้เห็นบ่อยนักปรากฏขึ้นบนใบหน้าของลิโอ

“หนึ่งมานะสิ” เสียงตอบกลับพร้อมกับดวงตาที่สื่อความหมายบอกว่า เธอ นั่นแหละที่ทำให้เขาต้องหนึ่งงานมา สองหนุ่มสาวมองตากันดูราวกับว่ามีแค่พวกเขาเท่านั้นที่อยู่ในรถคันนี้ ไมล์เลยต้องกระแอมไอเบา ๆ เพื่อให้อีกฝ่ายรู้ตัวสักหน่อย

แน่นอนผลที่ได้ก็ตามที่คาด ใบหน้าवलของเฟมิลแดงระเรื่อขึ้นมาทันที ร่างบาง ลูกชิ้นยกมือเสยผมเล็กน้อยก่อนจะถามแก้เขินว่า

“ไมล์ มาด้วยเหรอ” ไมล์หัวเราะเบาๆ

“มาสิ แหมหน้าน้อยใจจัง เห็นเพื่อนมีความสุขอย่างนี้ชักอยากจะมีแฟนกับเขาบ้างแล้วสิ” หน้าवलของเฟมิลยิ่งแดงเข้าไปใหญ่ ยิ่งพอคนข้างตัวหัวเราะออกมาเบาๆ ด้วย เฟมิลจึงต้องหันไปค้อนคนข้างๆ อย่างหมั่นไส้

“มาเที่ยวเหรอไมล์ ทุกทีเห็นนายแมวมาคคนเดียว หรือว่าวันนี้นัดสาวที่นั่นไว้” ไมล์ส่ายหน้าอย่างระอา ให้ตายเถอะ ปล่อยให้ตั้งตัวไม่ได้เลยเชียวนะ

“เปล่า ไม่ได้นัดใคร เอ...หรือที่นี้มีสาวรอหว่า” เฟมิลยิ้มหัวเราะอย่างอารมณ์ดี แต่อยู่ๆ คิ้วก็ขมวดขึ้นมาเฉยๆ

“หิวละสิ” ลีโอเอ่ยขึ้นพร้อมกับส่งจานเค้กให้อย่างรู้ใจ เท่านั้นคือที่ขมวดอยู่ ก็คลายออก กลายเป็นส่งยิ้มหวานให้ (เค้ก) ทันที

“เดี่ยวเราลงไปเดินเที่ยวข้างล่างดีกว่าไหม” ไมล์ออกความเห็นโดยมีเฟมิลพยักหน้ารับเหมือนเห็นด้วย ลีโอเลยสั่งให้มารีหาที่ลงจอดที่เบื้องล่าง

“พวกนายไปกันก่อนเลยนะ เพราะฉันไม่อยากขัดคอใครบางคน” เฟมิลส่งค้อนวงใหญ่ให้เจ้าของนัยน์ตาสีเขียวใสอย่างหมั่นไส้ที่ล้อได้ล้อดี ก่อนจะพูดกระแนะกระแหว่า

“อย่าให้ถึงตาฉันบ้างนะนายไมล์ ฮึม!” ไมล์หัวเราะออกมดั่งๆ หลิวตาให้ ลีโออย่างรู้กันก่อนจะเดินหลีกมาอีกทาง

“น่าโมโหจริง ๆ เลยตานี้ นายแมว เมื่อไรคนที่นายว่าจะมาจับนายสายลมเจ้าสำราญคนนี้ไปที่นะ ว่างงานจัดมาล่อนคนอื่นอยู่ได้” ลีโอหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะลากอีกฝ่ายให้ออกเดินเสียที ลักพักเรื่องที่เจ็ยแจ้วติดปากของเธอก็เปลี่ยนไป เรื่องเล่ามากมายเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในแต่ละวันที่ผ่านมา เรื่องเล่าที่ทำให้เขาและเธอรู้ว่าอีกฝ่ายสบายดีหรือไม่

ไมล์ออกเดินห่างจากเพื่อนทั้งสองอย่างอารมณ์ดี ร่างสูงเดินไปเรื่อย ๆ ผู้คนมากมายเดินผ่านไปมา มีทั้งมาเป็นครอบครัว เพื่อน ๆ และคู่รัก คำพูดประโยคสุดท้ายของเฟมิลที่ลอยตามสายลมมา ทำให้ใบหน้าที่เบือนยิ้มเสมอขริมลง

“สายลมจะพาเธอมา” เสียงพิมพ์เบาๆ ของเขาหยุดลงพร้อมกับอะไรง่ายๆ ที่มีสีม่วงร่วงมาตรงหน้า ด้วยสัญชาตญาณเมื่อหน้าจิ้งรีบยกขึ้นเพื่อรองรับสิ่งนั้นเอาไว้ กลิ่นหอมอ่อนๆ โขยกระทบจุกเข้าอย่างจัง พร้อมๆ กับสัมผัสที่นุ่มนวลในอ้อมแขนของเขา เอาแล้วสิ นี่คือการมา อะไรใดๆ ในโลกนี้เลย ที่ทั้งหอมและนุ่ม ปึงปอง! หญิงสาวนั่นเอง

ดวงตาสีม่วงอ่อนเงยขึ้นสบตาดาสีเขียวใสอย่างตกใจปนโล่งอก ไมล์ค่อยๆ วาง ‘ของตก’ ลงอย่างนุ่มนวล จากนั้นก็ถอยห่างออกมาเล็กน้อย เพื่อให้เธอคนนั้นจัดการกับเสื้อผ้าใบหน้าและทรงผมให้เรียบร้อยก่อน

ไมล์พิจารณาหญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าอย่างละเอียดอีกครั้ง เธอเป็นคนที่ผิวขาวใสเหมือนจะโปร่งแสงจนเห็นเลือดผาดที่แก้ม ผมสีม่วงอ่อนบรอนซ์ (ประกายมุก) หยักศกนิดๆ ที่ปลาย เข้ากับดวงตาสีม่วงชมพูและริมฝีปากแดงอวบอิม

“เอ่อ ขอบคุณมากนะคะที่...เอ่อ ที่รับฉันไว้” เธอพูดพลางเงยหน้าขึ้นไปมองกึ่งต้นไม้ใหญ่เบื้องบน ไมล์เงยหน้ามองตาม ดูจากอายุหญิงสาวตรงหน้าก็ไม่น่าจะอยู่ในวัยที่จะขึ้นไปปีนป่ายต้นไม้เล่นเล่นนี่นา แต่ก็นั่นแหละ อย่างน้อยรอบตัวเขาก็มีเฟรนด์คนหนึ่งละที่ชอบทำอย่างนั้น แม้ว่าตอนนี้อายุจะยี่สิบแล้วก็ตาม

“ขึ้นไปดูวิวข้างบนหรือครับ” หญิงสาวพยักหน้าอย่างอายๆ นิดหนึ่ง ก่อนจะพูดอะไรต่อก็มีเสียงเรียกจากด้านหลังดังขึ้นเสียก่อน

“เซรี!” ผมยาวสีขาวสลับไปตามแรงเหวี่ยงของใบหน้า มือขวายกขึ้นแสดงให้กลุ่มเด็กสาวที่อยู่ร่นราวคราวเดียวกันได้เห็นว่าเธออยู่ตรงนี้ ก่อนจะหันมายิ้มขอบคุณไมล์อีกครั้ง

“เออ ฉัน หนู เอ่อ ฉัน ขอบคุณอีกครั้งนะคะที่ช่วยรับฉันไว้ ไม่รู้จะตอบแทนยังดี เอ่อ...” ไมล์กำลังมองว่าเด็กสาวตรงหน้ากำลังจะบอกอะไร แต่ดูเหมือนเธอจะยังตัดสินใจไม่ได้เขาเลยชิงตัดบทว่า

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณตัวนิดเดียวเอง แต่ไม่ทราบว่าจะหลงมาได้ยังไง” ใบหน้าของเด็กสาวที่ถูกเรียกว่า ‘เซรี’ แดงระเรื่อขึ้นมาอีกครั้ง ประจวบกับเพื่อนๆ ของเธอที่มาอยู่ด้านหลังอย่างสนอกสนใจชายหนุ่มหน้าตาดีที่อยู่ตรงหน้า

“โอ้ อย่างเซรีไม่น่าจะตกลงมาเลยนี่นา” เพื่อนสาวเจ้าของเรือนผมสีฟ้าอ่อนเอ่ยขึ้นอย่างนึกได้

“มีเร็กซ์ อ้อ มันก็ต้องมีพลากันบ้างสิ เออ ยังไงก็ขอบคุณอีกทีนะคะ เตี้ยว ต้องขอตัวก่อน” ไมล์พยักหน้ารับคำขอบคุณนั้นพร้อมกับยิ้มอ่อนๆ ให้ตามแบบฉบับปกติของเขา จากนั้นจึงเดินแยกไปอีกทาง เมื่อชายหนุ่มเดินออกไปไกลแล้ว นกกระจอกก็แตกรังทันที

“ใครอะเชรี หล่อโคตรเลย นี่ไม่แนะนำให้เรารู้จักเลยนะ” เชรีคือนบรรดาเพื่อนของตัวเองที่หนึ่งอย่างนึกเคือง ที่ไม่ถามสารทุกข์สุกดิบของเพื่อนสักกะติด แต่กลับอยากรู้เรื่องของชายหนุ่มผู้มีพระคุณที่ในวงเล็บว่าหล่อมาก ช่างเป็นเพื่อนที่น่ารักจริงจริง

“ไม่รู้หรอก บังเอิญเขาจับฉันทอนที่ตกลงมาพอดี ฉันไม่กล้าถามชื่อหรือกรอก บ้าเหวอ ดูเขาอายุมากกว่าเราแน่ๆ ถ้าถามชื่อเตี้ยวเขาจะหาว่าเสียมารยาทหรือเปล่า” หญิงสาวพูดพลางออกเดินไปอีกทางพร้อมกับเพื่อนๆ

“บ้า ไม่หรอก มันมีเรื่องกันอยู่ แกรมหล่อซะด้วย ถ้ารุ่นพี่ที่นั่นหล่อให้ได้ครึ่งอย่างนี้ ฉันจะมีความสุขมาก ๆ เลย” เชรีหัวเราะกับคำคร่ำครวญของมีเร ไซ้ เขาคนนั้นหล่อจริง ๆ แกรมดูเหมือนจะเป็นคนอัยยาศัยดีอีกด้วย ทำทางนุ่มนวลแถมเป็นสุภาพบุรุษอย่างนี้ มีแฟนแล้วแน่ๆ เพื่อนเธอก็คงแห้วอีกตามเคย

“แต่น่าแปลกนะที่เธอทำไมเกิดซุ่มซำขึ้นมากะทันหันล่ะ” รินยาเพื่อนสาวอีกคนถามขึ้นอย่างอดสงสัยไม่ได้ เพราะเธอเป็นเพื่อนกับเจ้าของเรือนผมสีม่วงมาตั้งแต่เด็ก เธอรู้ว่า ชาร์เพรียเชรี เดอ กราฟ ออกจะเป็นคนระมัดระวังตัวอยู่เสมอ แกรมนี้ยังเป็นการตกดันไม้ในครั้งแรกตั้งแต่เชรีจำความได้ละมั้ง มันน่าแปลกจริงๆ

“ไม่รู้สิ ตอนแรกมันเหมือนมีลมพัดแรงๆ มาจากด้านหลัง แล้วมารู้ตัวอีกทีก็มาอยู่...เอ่อ อยู่ข้างล่างแล้ว กังๆ อยู่เหมือนกัน”

“ตายแล้วสาวน้อย นี่เธอได้เจ้าแห่งสายลมเป็นพ่อสื่อชักนำความรักเชียว냐” มีเรลอยหน้าลอยตาพูด จากนั้นก็พยายามหลบฝ่ามือมหากาฬของเพื่อน

“บ้า อายามาพูดบ้า ๆ นะ ไปเถอะมาสเตอร์อุตส่าห์ใจดีพาเรามาเที่ยวที่นี้ก่อนจะไปเที่ยวปรการรตติกาล ถ้าเกิดกลับช้าละก็ คราวหน้าพวกเราไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหนอีกแน่ๆ” เมื่อเห็นว่าเรื่องชักจะไปกันใหญ่หญิงสาวก็เลยเปลี่ยนเรื่องเสีย ซึ่งแน่นอนการเปลี่ยนเรื่องพร้อมกับทำหน้าเข้มเหมือนบึ้งๆ อย่างนี้จะได้ผลทุกครั้ง

“จ๊า” เสียงตอบรับอย่างพร้อมเพรียงดังขึ้นแล้วสามสาวก็เดินกลับไป ณ จุดรวมกลุ่มนักเรียนเจสเทิร์น ปล่อยให้สายลมพัดเอากลิ่นหอมอ่อนๆ ของหญิง

สาวเจ้าของนัยน์ตาสีม่วงค่อย ๆ จางหายไปจากบริเวณนั้นอย่างเสียบังน...เสียบังน
ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าสายลมในวันนี้ได้นำพาใครบางคนมาให้กับคนบางคนแล้ว
‘สายลมจะพาเธอมา’

2

เดอ คูลิง

สายลมอ่อน ๆ พัดผ่านหน้าหอพักนักศึกษารวมเจสเทิร์นดังเช่นทุกวัน ในฤดูอันหนาวเหน็บนี้คีนี่เป็นคีนี่แรกที่ตาเรากำลังจะเริ่มงานเฉลิมฉลองเทศกาลโรเซรา แต่ที่น่าเสียดายที่นักเรียนชั้นเจสเทิร์นไม่ได้รับอนุญาตให้ไปเดินเที่ยวด้านนอก ด้วยเหตุผลที่ว่า มาสเตอร์ได้แหวะที่คั่นเจฟาให้แล้ว ตอนนี้องค์ง์จึงถูกจับจองโดยนักเรียนน้องใหม่ที่กำลังตื่นตากับบรรยากาศของรัฐที่งดงามที่สุดในเขื่อนำจนเต็มห้องโถง

“ถึงที่นี่จะมีดีเร็วไปหน่อยแต่ก็โรแมนติกดีนะรินย่า” เด็กสาวที่เพิ่งเดินเข้ามานั่งรวมกับสองสาวเพื่อนซี้เอ่ยขึ้น

“ใช่ ที่นี่เจียบดี แต่ไม่รู้ว่างานของวันพรุ่งนี้จะน่าสนใจเหมือนคราวที่เราไปทีริเวียร์หรือเปล่า ฉันชอบที่นั่นจริง ๆ” รินย่าสาวน้อยเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลเอ่ยรับ ทั้งที่ดวงตาสีน้ำตาลเข้มยังไม่เงยหน้าจากหนังสือที่กำลังอ่าน เหมือนกับหญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีม่วงบรอนซ์ที่ไม่แม้จะรับรู้ถึงการมีอยู่ของผู้มาใหม่ท่าทางไม่สนใจใครของทั้งสองทำให้มีเรตาต้องเอ่ยเรียกร้องความสนใจขึ้นว่า

“นี่ พวกเธอไม่คิดจะทำอย่างอื่นเลยหรือไง อ่านอยู่ได้หนังสืออะ ไหนซีริอ่านอะไรอยู่” ปากก็บ่นอุบแต่ก็ได้ไกรทจริงจังอะไร เพราะคบกันมาได้ปีกว่าแล้วทำให้เธอรู้ว่าสองสาวเพื่อนสนิทติดหนังสือมากแค่ไหน ทั้งที่ทั้งสองก็ไม่ได้อยู่ในกลุ่มนักเรียนเก่งขั้นหวัะหืออะไร แต่ที่ชอบอ่านอาจจะเป็นความเคยชินของคนที่มาจากรัฐแห่งพฤษภานานาพรรณเท่านั้น

“100 วิธีปลูกไม้ดอกกลางหิมะ¹ โฮ เซรี นี่มันหนังสือเก่านี้ เขาไม่อ่านกันแล้ว” เซรีมองตามหนังสือที่ถูกเพื่อนดึงไปอย่างเสียดายพร้อมกับร้องขอของของเธอกิน

“เอาคืนมาน่า มิเร นี่มันอุตุสำหิไปค้นได้จากในห้องสมุดของหอเซียวนะ อ้ายเบา ๆ มือหน่อยเพื่อน นันนะหนังสือหายากนะ” มิเรพลิกดูกระดาษสีน้ำตาลอ่อน เพราะผ่านกาลเวลามานานเพียงไม่กี่หน้าก็ส่งกลับให้เพื่อน ก่อนจะหันไปดึงหนังสือจาก รินย่า มาเกลชัน แทน

“นี่ละ...ความลับในไซเอน เออ นี่คือนี่ขึ้นมาน้อย เรื่องนี้ฉันเคยอ่านของโจรินดา² ไซโหม” รินย่าพยักหน้ารับ

“ไม่มีอะไรทำหรือไง มิเรถึงได้อยู่ไม่สุขอย่างนี้” เซรีถามขณะที่จัดวางหนังสือหายากอย่างทะนุถนอม มิเรดา การ์เดส พยักหน้าหลายทีอย่างอึดอัดก่อนจะพูดระบายว่า

“เบื่อ ทำไมในคืนที่โรแมนติคอย่างนี้ เราจะต้องมานั่งจับเจ้าอ่านหนังสือด้วยนะ ที่ถูกในเวลาเช่นนี้เราควรจะไปเดินเที่ยวสิ อยากจะไปเดินที่การ์เรียนา³ จะแยอยู่แล้ว”

“ก็ได้ไปเที่ยวที่คันเจฟาแล้วนี่ ที่นั่นก็สวยจะตาย” รินย่าเอ่ยปลอบเพื่อน เพราะรู้ว่ามิเรดาไม่ชอบที่จะต้องอยู่หนึ่ง ๆ อย่างนี้ ทั้งนี้เพราะเพื่อนสาวเจ้าของดวงตาสีฟ้าของเธอเป็นเด็กก๊กกรรมตัวจริง ไม่เหมือนกับพวกเธอซึ่งอยู่ในกลุ่มที่พวกมากลากไปมากกว่า โดยเฉพาะเซรีต้องเรียกว่าเป็นคนเก็บตัวเสียด้วยซ้ำ

¹ 100 วิธีปลูกไม้ดอกกลางหิมะ เป็นหนังสือสอนวิธีการปลูกต้นไม้ในยุคเริ่มแรกของวินด์โคลโลว่ากันว่าบางวิธีเป็นการคัดลอกจากสมุดบันทึกของโรเซรา เดอ คูลิน ซึ่งวิธีดังกล่าวส่วนใหญ่ในปัจจุบันก็ไม่ค่อยมีคนใช้อีกแล้ว เนื่องจากการพัฒนาการเพาะพันธุ์พืชจนหนังสือเล่มนี้ถูกเก็บเอาไว้เป็นหลักฐานของเส้นทางอันยากลำบากของชาววินด์โคลโลเท่านั้น

² นักเขียนนิยายลึกลับที่มักหยิบยกเอาสถานที่และตำนานต่าง ๆ ของเซวิน่ามาเขียนเป็นวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนโดยผลงานที่สร้างชื่อให้เธอคือ *ความลับในไซเอน* ได้รับการตีพิมพ์ตั้งแต่ปี พ.ศ. ที่ 2957 ถือได้ว่าเป็นหนังสือแนวสืบสวนแม่แบบในยุควรรณกรรมเฟื่องฟู

³ ถนนที่ถูกเนรมิตขึ้นจากมนตราโบราณ จะเป็นถนนยาวตั้งแต่ทิศเหนือจรดทิศใต้ของทุกเมืองหลวงของแต่ละรัฐ ชาวเซวีเรียนเชื่อกันว่าการเรียนาคือมนตราที่แสดงถึงความรักของเจ้าแห่งสายลมเซเฟอร์ที่มีต่อเทพีโรเซรา ความงดงามของถนนจะเปลี่ยนไปในแต่ละปี และนั่นคือสิ่งมหัศจรรย์อีกอย่างของ...เทศกาลโรเซรา

“ก็ใช่ แต่มันไม่เหมือนกันนี่ แต่ไม่เป็นไร เห็นมาสเตอร์ไซเอนบอกว่าพรุ่งนี้ จะให้ไปเดินที่ถนนสายหลักละ เออ พุดถึงคันเจฟา นี่เชรี ผู้ชายคนนั้นนะ หล่อ เป็นบ้าเลยนะ”

“อือ” เสียงตอบกลับน้อยๆ จนมีเรตต้องเน้นเสียงให้ดูน่าตื่นเต้นขึ้น

“แล้วรู้ไหมว่าเขาเป็นใคร” มีเรมองหน้าเพื่อนสองคนที่เงยหน้าขึ้นจาก หนังสือของตัวเองอย่างสนใจ

“เรารู้จักเขาเธอ” รินยาถามขึ้นอย่างสงสัย

“อือฮิ ไม่เชิงหรอก แต่ฉันว่าฉันเพิ่งนึกถึงคนคนหนึ่งซึ่งเป็นไปได้มากกว่าจะ ไซ่ แต่ก็อาจจะไม่ใช่ก็ได้” เชรีมองเพื่อนนิ่งๆ แต่ก็ยังไม่เอ่ยถามสิ่งที่ตัวเองก็สงสัย ออกไป เพราะมันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะรู้จักกับคนที่เจอกันเพียงครั้งเดียว แต่ถ้า เพื่อนของเธออยากจะเล่าเธอก็ไม่เกี่ยงที่จะฟัง แต่กลับเป็นรินยาที่อดรนทนไม่ได้ ต้องเอ่ยถาม เพราะเก็บความสงสัยไว้ไม่ได้

“เขาคือ...” ยังไม่ทันที่มีเรจะเอ่ยต่อ รุนพีก็เรเฝยมและพองเพื่อนักเดินเข้ามา ทุกความสนใจจึงตกไปที่ชายหนุ่มเจ้าของทรงผมที่ตัดสั้นเกรียนสีทองทันที

“สวัสดีน้องๆ ทุกคน ยินดีต้อนรับสู่ตาเรก้า วันนี้พวกที่จะมาแบ่งกลุ่มให้ นื่องๆ กัน ส่วนรายละเอียดของงานที่แต่ละกลุ่มจะได้รับมอบหมายนั้น จะมอบ หน้าต่อไปให้พี่ๆ ที่เป็นคนดูแลอธิบายให้ฟังทีหลังนะครับ”

ชื่อของหัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่มถูกเรียกให้ไปออกรับและเจอหน้าค่าตาพี่ๆ กัน จนมาถึงกลุ่มของมีเร ซึ่งตอนนั้นนอกจากสามสาวแล้ว ยังมีอีกสองหนุ่มเพิ่มเข้ามาด้วย พี่ก็เรเพียงส่งกระดากที่บ่งบอกถึงรายละเอียดของงานและสถานที่ให้ มีเรตารับมาอย่างงงๆ ที่กลุ่มของเธอทำไมไม่มีรุ่นพี่ที่รับผิดชอบ

“ยินดีด้วยนะครับ กลุ่มของน้องโชคดีมาก ๆ ขอให้โชคดีกับหนึ่งอาทิตย์ที่เหลือ” มีเรมอรรอยยิ้มแปลกของรุ่นพี่อย่างงงๆ แต่สิ่งที่ไขข้อข้องใจถึงรอยยิ้มของ รุ่นพี่รูปหล่อได้ก็คือชื่อสองชื่อในกระดาก เจ้าของเรือนผมสีฟ้าอ่อนแทบจะกรีดออกมาถ้าทำได้ ร่างบางวิ่งตรงเร็วจีมาที่กลุ่มเพื่อน

“ไหนล่ะพี่จอมเวทฝึกหัดของกลุ่มเรา” ฟารัน กรินซ์ ชายหนุ่มหนึ่งในสอง เอ่ยถามขึ้น เมื่อเห็นว่าก็เรเฝยมรุ่นพี่คนสุดท้ายเดินไปยังกลุ่มเพื่อนข้างๆ เขา แต่ กลุ่มของพวกเขายังไม่เห็นแม่เงาของรุ่นพี่ประจำกลุ่ม

“วันนี้พี่เขาไม่มาหรอก แต่พวกเธอต้องอยากรู้แน่ๆ เลยว่าใครเป็นพี่ที่คอย

ดูแลเราตลอดหนึ่งสัปดาห์นี้” น้ำเสียงที่ปกปิดความตื่นเต้นไม่ได้ เรียกความสนใจเพื่อนในกลุ่มได้เป็นอย่างดี

“ใคร?” เสียงถามดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง มีเรพยายามกลืนยิ้มอย่างสุดฤทธิ์ ก่อนจะโห่กระดาศให้เพื่อนทั้งสี่ดู ไม่นานดวงตาทั้งสี่คูก็เบิกกว้างขึ้นอย่างตกใจ

“โอ บอกฉันทีชีวิตนี้เป็นเรื่องจริง” พาร์ค ทิมา เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงไม่อยากจะเชื่อเหมือน ๆ กับฟาร์นที่ทำท่าทางเหมือนกับชนะเลิศงานแข่งกีฬาประจำปอย่างจริงจัง

“เรื่องจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ สุดยอดจริง ๆ หนึ่งอาทิตย์กับว่าที่เจ้าผู้ครองรัฐผู้เก่งกาจ ให้อายเถอะ ไม่มีอะไรจะโชคดีไปกว่านี้อีกแล้ว” มีเรเอ่ยอย่างปลื้ม ๆ รินยาเองก็อดยิ้มไปกับท่าทางดีใจของเพื่อนไม่ได้ หญิงสาวผิวคล้ำมองชื่อสองชื่ออย่างเหลือเชื่อ ชื่อสองชื่อที่มักจะได้ยินแต่เสียงเล่าลือ ไม่น่าเชื่อว่าพวกเธอจะได้มาร่วมงานกับรุ่นพี่คนเก่งอย่างลีโอ ฟรานเซสกา และ ไมล์เอล เดอ คูลนิง จริง ๆ

เซริมองชื่อสองชื่อด้วยความรู้สึกที่ไม่ต่างจากทุกคน เพียงแต่ด้วยความที่เป็นคนที่ไม่ค่อยตามกระแสข่าวคราวเรื่องของรุ่นพี่ทั้งสองคนดังกล่าวมากนัก จึงไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรว่าจะตื่นเต้นกันมากไปทำไม ก็แค่คนเก่งสองคนที่บังเอิญเก่งมากและอยู่ในตระกูลที่ยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่สิ่งที่ทำให้เธอสนใจในชื่อทั้งสองคงจะเป็น...เดอ คูลนิง มากกว่า

“น่าตื่นเต้น เอ ในกระดาศที่เขียนว่ารุ่นพี่เขาลากิจอยู่ละ คงจะกลับมาในวันพรุ่งนี้ละมัง ในนี้เขาเขียนบอกว่าให้เราไปรอที่หอนาฬิกาไซเอนตอนแปดโมงเช้าเลย” มีเรอ่านตามข้อความคำสั่งก่อนจะเงยหน้ามองเพื่อนเหมือนจะขอความคิดเห็น

“โอเค งั้นพรุ่งนี้เราเจอกันที่หน้าหอนาฬิกาตอนเจ็ดโมงครึ่งแล้วกัน ผันตินะสาว ๆ” พาร์คเอ่ยแล้วขอตัวเดินกลับห้องพักพร้อมกับฟาร์น

“เดอ...เดอ คูลนิง” เซริทวนคำนั้นกับตัวเองเบา ๆ อย่างนึกขึ้นได้ นั่นสิ ตระกูลองค์รัชชของฟรานเซสกา แต่ว่า ตระกูลนี้นั้น...

“เธอว่าอะไรนะเซริ” ความคิดถูกขัดด้วยคำถามของรินยาที่พบความผิดปกติของเพื่อนสนิท

“เปล่าจ๊ะ ตกลงกันได้แล้ว เราไปนอนได้แล้วใช้ไหม” เซริถามพร้อมกับยกหนังสือเล่มโตขึ้นแนบอก สองสาวพยักหน้ารับพร้อมกับลุกตามเพื่อนขึ้นห้องพักไป

“นี่เธอรู้ไหมเขาวาฬลิโอนะหล่อมาก ๆ เลยนะ” มีเรยังไม่หยุดพรั้งเพื่อต่อ

ขณะที่ทั้งสามเดินเข้าห้องพัก

“เย่ รู้แล้ว ยัยมีเร แต่ของดีนะเขามีคนจองแล้วไม่ใช่หรอ” รินยาอดหยอกเพื่อนสนิทไม่ได้ แล้วมันก็ส่งผลทันที เพราะรอยยิ้มกว้างๆ หุบลงทันทีที่ฟังเพื่อนสาวพูดจบ

“เออ รู้แล้วน่าจะมาตอกย้ำได้ไหมว่าเรานั้นคนไม่มีสิทธิ์ แต่ที่น่าสนคือพี่อีกคนหนึ่งต่างหาก” รินย่ายกหมอนขึ้นมาไว้บนตัก เท้าข้อคอกลงบนหมอนก่อนจะถามอย่างสงสัยว่า

“ทำไม น่าสนใจตรงไหน หล่อ เก่ง หรือว่ารวย?” มีเรย่นจมูกใส่เพื่อนสาวพร้อมกับทั้งตัวลงนอนแผ่บนเตียง ตามองเพื่อนสาวอีกคนเดินเข้าห้องน้ำก่อนจะพูดเสียงให้ดังขึ้นว่า

“เรื่องนั้นนะเป็นเรื่องรอง เรื่องหลักก็คือพี่เขายังโสดต่างหาก” รินยาพยักหน้ารับทักๆ ปล่อยให้เพื่อนเล่าต่อ

“หน้าตาก็ได้ข่าวว่าหล่อบาดใจ ฐานะก็ใช้อยู่ ยิงฝีมือนะ ได้ข่าวว่าเป็นจอมเวทวายุได้สบายๆ” รินยาขมวดคิ้วอย่างสงสัย

“แล้วเขามาทำอะไรที่นั่นละ” มีเรยิ้มแบบอมยิ้ม แต่เธอยังไม่ทันได้เฉลยความสาวน้อยอีกคนที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำก็ตอบแทนว่า

“เขาคงเก่งละมัง อึกอย่างลึ้มไปแล้วหรือรินย่า ว่า เตอ คุณนิง ต้องอยู่คู่กับฟรานเซสกาเสมอ”

“อ้อ ลึ้มไป ‘คู่หูที่เก่งที่สุดในโลก’ ใช่มั้ย” รินยาเอ่ยขึ้นเหมือนนึกขึ้นได้ เรื่องราวของสองตระกูลที่ผูกพันกันมาอย่างยาวนานเป็นเรื่องเล่าที่อยู่คู่ตาโรก้ามานาน เซรีพยักหน้าเบาๆ ก่อนจะล้มตัวลงนอนที่เตียงข้างๆ ดึงผ้าห่มคลุมจนถึงอกแล้วถามว่า

“มีเร สนใจรุ่นพี่ไมล์เอลหรอ” มีเรกระดุ้งตัวขึ้นมองเพื่อน

“สนแล้วจะได้อะไร เขาจะมาสบนเราหรอ ฉันก็เพื่อไปจับแหละ แต่ที่ดีใจนะเพราะพวกเรากำลังจะได้ร่วมงานกับชายหนุ่มสองคนที่มีชื่อเสียงสุดๆ ในโรงเรียนนะ คราวนี้แหละเราจะได้เห็นรุ่นพี่ทั้งสองใกล้ๆ ทุกมุมมอง ไม่ต้องไปแอบดูเขาอย่างเมื่องานวันสถาปนาอีกแล้ว” รินยาและเซรีหัวเราะขึ้นเบาๆ แล้วมีเรดาก็เอ่ยอะไรต่อโดยมีรินยาเป็นผู้ฟังที่ดี ฟังบ้างแห่เพื่อนสาวบ้าง ปล่อยให้หญิงสาวอีกคนนอนมองเพื่อนทั้งสองอย่างเลือนลอย

เดอ คุณนี่ พรุ่งนี้เธอจะได้เจอคนของ เดอ คุณนี่ คิดแล้วทำให้หญิงสาว
อดตื่นเต้นไม่ได้ แต่อาการตื่นเต้นของหญิงสาวก็อยู่กับเธอไม่นาน เพราะมีเสียง
อีกเสียงเอื่อยเตือนตัวเองเบาๆ

ชาร์เพอร์เชรี เดอ กราฟ เธอจะตื่นเต้นไปทำไม ในเมื่อเธอไม่มีสิทธิ์แม้แต่
จะคิดถึง ไม่มีสิทธิ์ตื่นเต้น เพราะเธอไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวเหล่านั้นเสียหน่อย
เธอก็เป็นแค่...เดอ กราฟ เท่านั้น แค่นั้นจริงๆ ...เธออยากที่จะอยู่อย่างสงบสุข
ไม่ใช่เธอ

ในเมื่อเธอเป็นคนธรรมดาเธอก็ควรจะดำเนินชีวิตเยี่ยงคนธรรมดา คน
ธรรมดาที่ไม่ได้ยิ่งใหญ่มาจากไหน และเป็นคนธรรมดาที่มีความสุขเรื่อยมาด้วย
นิยามธรรมดาๆ เข้ามาแทรกความนึกคิด สติของหญิงสาวเริ่มเลือนรางจนไม่อาจ
รับรู้ถึงรอบกาย และไม่นานเพื่อนสาวทั้งสองก็พบว่าเพื่อนสนิทได้หลับใหลไปแล้ว
เสียงพูดคุยจึงค่อยๆ เบาลงอย่างเกรงใจ

ความมืดมิดที่คุ้นเคยค่อยๆ แทรกซึมเข้าสู่ดวงจิตที่ล่องลอยเหมือนอยู่ใน
ความฝัน ร่างบางในชุดนอนเดินไปตามทางที่เสมือนเป็นแหล่งของแสงที่เปล่ง
ประกายเพียงสายเดียวอย่างล่องลอย

'ที่นี่อีกแล้วเธอ มาที่นี่อีกแล้ว' เสียงทอดถอนหายใจของหญิงสาวดังก้อง
ไปในความมืด สองเท้าก้าวไปตามทางที่คุ้นเคย เพราะรู้แน่ว่าข้างหน้าคงจะเหมือน
กับทุกครั้งที่เธอมาที่นี่

ประตูลายหินอ่อนสลักเป็นลวดลายสายน้ำที่เกี่ยวกระหวัดทับเถาไม้เลื้อย
ถูกโอบรัดด้วยสายลมพลิ้วไหวเหมือนกับไม่ใช่ภาพสลัก หญิงสาวเงยหน้ามองหา
จุดสูงสุดของประตูบานนี้เหมือนทุกครั้งที่เธอมาเยือน เพียงไม่นานนัก ประตูก็
ค่อยๆ เปิดออก แสงสว่างจ้าจากข้างในทำให้หญิงยกมือขึ้นป้องสายตา เพื่อที่จะ
มองภาพเบื้องหน้าให้ชัดเจน

'ถึงเวลาที่เราต้องเปลี่ยนแปลงแล้ว' เสียงอันทรงอำนาจดังขึ้นท่ามกลาง
บุคคลทั้งสามที่นั่งประจันหน้ากันบนบัลลังก์ที่สร้างขึ้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

'เดอ โอลี ท่านคิดอย่างนั้นหรือ ท่านคิดว่าเราทั้งสามควรจะทำอย่างนั้นหรือ'
หญิงสาวนางเดียวเจ้าของเรือนผมและดวงตาสีเขียวสดใสเคาะนิ้วลงบนบัลลังก์
เถาไม้เลื้อย เอื่อยขึ้นอย่างนุ่มนวล

'กราเฟว่า ท่านเองก็รู้ดีเท่าๆ กับข้า คุณมีราชองเจ้าไม่ได้อธิบายหรือหรือว่า

อัญมณีเพียงแค่นั้นไม่เพียงพอสำหรับคำว่า ‘สมบูรณ์แบบ’ หรือกะ เลียงหัวเราะ สดใสอย่างชอบใจของนางดังขึ้น ทำให้ชายอีกสองคนแทบจะสำเน้ากับความ ซี้เถื่อนซึ่งผิดกับท่าทางเคร่งเครียดของเจ้าหล่อน

‘ขำรู้ เพียงแต่ยังมีเรื่องราวอีกมากมายที่พวกเราต้องจัดการ จริงไหม โรเชส’ ชายหนุ่มเจ้าของนามโรเชสพยักหน้าอย่างเงิบงัน

‘มีเรื่องราวอีกมากมายที่เหล่าพวกเราต้องทำและคงต้องดูแลเรื่องนี้ไปอีกนาน ช้านะไม่เท่าไรหรอก แต่พวกท่านเล่า กราเฟร่า โรเชส จัดการเรื่องของพวกเขา เรียบร้อยแล้วหรือไม่’ สองชายหญิงหันหน้ามาสบตากัน ดวงตาสีเขียวใสกับ สีเงินสลับกันเหมือนจะปรึกษาหารือเรื่องอะไรบางอย่าง แต่ทั้งสองก็ไม่เอ่ยออกมา ตรงๆ ทำให้ชายหนุ่มอีกคนที่เหลือถอนหายใจอย่างปลงๆ

‘คงไม่ได้มีแต่มนุษย์หรือภุมมะ ที่ไม่อาจหลุดพ้นจากพันธนาการอัน ยุ่งเหยิงได้ เอาละทุกอย่างที่ต้องกระทำไป เพราะอยากให้โลกเขรียน่าสุขสมบูรณ์ ด้วยกันทั้งนั้น จริงไหม’

เสียงถอนหายใจของคนทั้งสามยังคงอยู่ แต่ละคนล้วนมีหน้าที่ แต่สีหน้าที่ ยุ่งยากของคนทั้งสามนั้นเองที่ทำให้เชรีไม่เข้าใจ ทั้งสามคนคือใคร ทำไมถึงมาพูด กันเรื่องเขรียน่า พันธนาการและอะไรอีกมากมายที่เธอฟังแล้วไม่เข้าใจ

แต่ที่หน้าแปลกไปกว่านั้นก็คือ ทำไมเธอถึงต้องมารับรู้ รับฟังเรื่องพวกนี้ ด้วย นานนับปีแล้วที่เธอเริ่มฝัน ในตอนแรกเพียงแค่เสียง ต่อมาก็เป็นภาพ และ สุดท้ายก็มีทั้งภาพและเสียง ทุกๆ ครั้งรายละเอียดจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ไม่มี ครั้งไหนที่เธอจะได้เห็นหรือได้ยินมากเหมือนครั้งนี้ เธอไม่เข้าใจ เธอมาที่นี่ทำไม?

แสงสีทองสาดส่องเข้ามายังห้องนอน แสงนั้นทำให้หญิงสาวเจ้าของดวงตา ลืมวงศ์ย่อยๆ ลืมตาขึ้น แผ่นหลังของเพื่อนเบื้องหน้าทำให้หญิงสาวลุกขึ้นส่ายผมยุ่ง อย่างมีนัยๆ สายตาหันไปมองนาฬิกา

“เพ็งทกโม่งเองนี่นา สงสัยต้องปรับเวลาใหม่เสียแล้วละมั้ง แดดจ๋าเชียว” เชรี พึมพำเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำไป

หอนาฬิกาไซเอนในเวลาเจ็ดโมงครึ่งยังไร้ผู้คนเนื่องจากยังไม่ถึงเวลา ทำการเปิดหอนาฬิกา กลุ่มชายสองหญิงสามกำลังหักทลายกันอย่างสุดซึ้งก่อนจะ เดินไปทางด้านหลังตามแผนที่ในกระดาษที่บอกให้มารอ

“รุ่นพี่สองคนจะหล่อเหมือนอย่างที่เราแอบมองไกล ๆ ไหม” มีเรย์ไม่เลิกพรั่ำพรรณนา จน พาร์ค ที่มา ตัดบทด้วยความรำคาญว่า

“พอได้แล้วมีเร ฉันว่าเรามาคิดกันดีกว่าว่า พี่ทั้งสองคนเขาจะเก่งอย่างที่เขาลือหรือเปล่า” มีเรยนจุมูกใส่เด็กหนุ่มอย่างไม่สปรามณ์ที่มีคนมาตัดบทเธอ

“ต้องเก่งอยู่แล้ว อ้าว เซรีจะไปไหนละนั่น” เซรีหันมาส่งยิ้มให้ก่อนจะซีไปยังร้านขายเมล็ดพันธุ์ที่เจ้าของร้านเพิ่งเปิดอย่างสนใจ เพื่อนทั้งสี่ได้แต่ส่ายหน้ากับความบ้าตั่นไม้ของหญิงสาว แล้วก็หันมาคุยกันต่อ

“รู้ได้ไงว่าเก่ง...” เสียงของพาร์คดังแว่ว ๆ แต่เซรีไม่ได้สนใจ เพราะว่าเมื่อคืนฝันเรื่องนั้นอีกแล้ว ทำให้เธอรู้สึกเหมือนไม่ได้นอน ตอนนี้อาจจะเรียกสติที่มัน ๆ นี้ได้คงมีแต่เข้าไปอยู่ในที่ที่เธอรักเท่านั้น จะได้ไม่เย็นหลับให้อายคนอื่นเขา

“รับอะไรดีหรือครับคุณหนู” เสียงทักทายจากคุณลุงเจ้าของร้านทำให้เซรียิ้มแล้วตอบกลับว่า

“อยากได้ไม้ดอกที่ปลูกได้ในวันหิมะตกนะค่ะ คุณลุง หนูจะเอาไปทดลองปลูกหน่อย” คุณลุงท่าทางใจดีพยักหน้าเบา ๆ ก่อนจะซีไปยังผนังด้านขวามือที่ถูกเจาะแบ่งเป็นช่องมากมายหลายร้อยช่อง ในนั้นมีเมล็ดพันธุ์มากมาย แต่ที่พิเศษกว่านั้นก็คือ ดูเหมือนบริเวณนั้นจะเป็นที่เดียวที่มีเมล็ดหิมะตกลงมาบ่อย ๆ

“ทางร้านเราเก็บเมล็ดพันธุ์ตามสภาพแวดล้อมเดิมครับคุณหนู เดี่ยวเชิญเลือกก่อนเลยนะครับ ลุงขอตัวไปเปิดร้านส่วนอื่นก่อน”

“ขอบคุณค่ะ” ดวงตาสีม่วงมองร่างที่เคลื่อนไหวไวซ้า ๆ ไปเปิดร้านส่วนที่เหลือ เจ้าของร้านเดินตรงไปเปิดร้านทางขวาสุดก่อนจะไล่เปิดมายังซ้ายสุด เซรีเห็นอย่างนั้นแล้ว มือบางจึงเอื้อมไปหยิบตะกร้าสานซึ่งแบ่งช่องเล็กเอาไว้ 9 ช่อง ที่วางไว้ตรงมุมขอบชั้น เพื่อนำมาใส่เมล็ดพันธุ์ที่เธอสนใจ เลือกไปเลือกมาจนเกือบจะเต็มตะกร้า หญิงสาวจึงตัดสินใจเดินไปที่เคาน์เตอร์หน้าร้านเพื่อจ่ายเงิน

“คุณลุงคะ นี่...อ๊ะ แยมแล้ว” สายลมพัดมาหอบใหญ่จนเมล็ดพันธุ์ที่กำลังตกลงกองที่เครื่องชั่งปลิวกระจายเต็มพื้นหมด เสียงเมล็ดพันธุ์กระทบกับพื้นเรียกสติให้เซรีรีบวิ่งไปเก็บทันที ปากก็พรั่ำขอโทษขอโพยเจ้าของร้านทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เป็นความผิดของเธอ

ขณะที่เธอกำลังก้มลงเก็บอยู่นั้น ร่างของใครบางคนที่ยืนสวนทางมาด้วยความไม่ระวัง ทำให้เหยียบลงบนเมล็ดพืชต่าง ๆ เข้าเต็มเปา ร่างสูงลั่นไกลไปตาม

ทางก่อนจะล้มลงทับร่างบาง เสียงตะโกนดังขึ้นเพื่อเตือนหญิงสาวให้หลบ ทำให้เชรีหันมามองทางต้นเสียง

“คุณ...หลบไป อึ๊บ!”

ตุ๊ป!

เชรีรู้สึกเหมือนจะได้ยินเสียงเรียกของใคร พอหันมา ร่างสูงก็ทาบทับลงมาอย่างไม่ทันได้ตั้งตัวแล้ว แต่เพียงเสี้ยววินาทีที่ร่างบางจะกระแทกถึงพื้น แรเงเหนือจากอ้อมแขนของคนแปลกหน้าก็วิ่งตัวเธอเข้ามาแนบอกร่วมกับพลิกตัวเองลงรองรับร่างของเธอเอาไว้

เสียงหลังกระแทกพื้นดังแว่วมาให้ได้ยินจนเชรีต้องหลับตาปีเตรียมรับความเจ็บปวดที่จะแผ่ซ่านจากกลางหลัง...แต่มันไม่เจ็บอย่างที่คิด สิ่งที่เชรีรู้สึกคืออ้อมแขนของใครคนหนึ่งและเสียงหัวใจที่เต้นดังก้องอยู่ในหู

เชรีค่อย ๆ ยันตัวขึ้นมาจากอกของอีกฝ่ายอย่างตกใจ แล้วดวงตาสีม่วงอ่อนก็ต้องขยายกว้างขึ้นเมื่อเห็นภาพเบื้องล่าง เส้นผมสีทองสยายเต็มพื้น ดวงหน้าที่คุ้นตาและดวงตาสีเขียวใสที่ลึมขึ้นมองเธออย่างงงงวย ความทรงจำของเมื่อสองวันก่อนกลับเข้ามาในสมองอีกครั้ง

“คุณ!” ดวงตาเขียวใสกะพริบถี่เหมือนจะปรับภาพเบื้องหน้าให้ชัด ก่อนจะรับรู้ถึงการมีอยู่ของเจ้าของกลิ่นหอมประหลาดและความนุ่มที่ทับอยู่บนร่างของตน...สาวน้อยคนนี้อีกแล้ว

ดวงตาสองคู่จ้องกันนิ่งอยู่เสี้ยววินาทีหนึ่ง แล้วหญิงสาวก็เป็นฝ่ายรู้ตัวก่อนรีบพลิกตัวลงมานั่งข้าง ๆ ร่างสูงที่ยังนอนแผ่หลายอยู่ ใบหน้าवलแดงระเรื่อขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล ดวงตาสุกใสมองร่างหนาของชายหนุ่มที่ค่อย ๆ ลุกขึ้นอย่างเสียใจ เธอสังเกตเห็นเขาใช้มือหนาคลึงที่หัว จนเชรีเอ่ยถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ขอโทษจริง ๆ นะคะ เออ แล้วก็ขอบคุณมาก ๆ นะคะ” ไม่กล้ามองดวงหน้าที่สำนึกเสียใจของอีกฝ่ายอย่างพิจารณา ก่อนจะตอบว่า

“ไม่เป็นไรหรอกครับ แล้วคุณไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ” เชรีส่ายหน้าก่อนจะพร่ำพูดคำขอโทษออกมาอีก แต่เสียงขอโทษก็ต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงเรียกจากเบื้องหลัง

“ไมล์ เป็นอะไรหรือเปล่า” คำขอโทษถูกกลืนลงคอไปอย่างช่วยไม่ได้ เธอค่อย ๆ หันกลับไปมองต้นเสียง ดวงตาสีนิล เส้นผมสีดำ ใบหน้าแบบนี้ เขาคือ...

ลีโอ ฟรานเซสกา! ถ้าอย่างนั้น คนที่เธอชนด้วยก็คือ...

“สบายมาก อุบัติเหตุนิดหน่อย” ไมล์พูดพลางลุกขึ้น ทำให้เซรีต้องลุกตามไปด้วย ดวงตาสีเขียวใสก้มลงมองใบหน้านวลที่เหมือนกำลังซ็อกอะไรอยู่อย่างช้าๆ ทำทางจะรู้จักลีโอแะได้ถึงตกใจขนาดนี้ ดูจากเข็มกลัดที่ติดที่หน้าอกแล้วนี่คงเป็นเจสทีร์นละมัง หรือว่าน้องคนนี้อยู่ในกลุ่มที่พวกเขาจะต้องดูแลในอาภิตย์นี้

“...ไมล์เอล เดอ คุณนี่...”

“คะ?” เซรีทวนเสียงสูงพร้อมกับเงยหน้าขึ้นสบดวงตาเขียวใสเหมือนไม้เข้าใจสิ่งที่เขาพูด ไมล์หัวเราะขึ้นเบาๆ มือหนาปิดเมลิคพันธุ์ที่ติดอยู่ตามตัวพร้อมกับพูดขึ้นว่า

“ผมจะบอกว่า สวัสดิ์ครับ ดูเหมือนเราเจอกันอีกแล้ว จันทอแนะนำตัวหน่อย ผม ไมล์เอล เดอ คุณนี่ คุณละ” เซรีกะพริบตาถี่เหมือนต้องการเรียกสติ มือบางกุมข้อมือของตัวเองแน่นก่อนจะย่อกายทำความเคารพตามสถานะที่เธอเป็นรุ่นน้องที่ดีฟังกระทำ แล้วเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเบาหวานว่า

“ชาร์เพรย์เซรี เดอ กราฟ ค่ะ ยินดีที่ได้พบอีกครั้ง”